

צפיה לגאולה**פתיחה:**

תליית תמונה של פרה על הלוח.

ש: מה מזכירה לכן התמונה הזאת?

ת: מרעה, חלב, שוקולד.

תליית תמונה של לחם על הלוח.

ש: מה מזכירה לכן התמונה הזאת?

ת: חיטה, אנג'ל, הפסקת אוכל.

בוחרת 2 בנות, אחת נשארת ואחת יוצאת.

ש: שואלת את הבת שנשארה – "תגידי מהר 3 מילים שמתחילות במ"

ש: קוראת לשניה ושואל אותה שאלה.

ש: איך זה הגיוני שתליתי תמונה של פרה על הלוח ואף אחת לא אמרה – קרבנות?

איך זה הגיוני שתליתי תמונה של לחם על הלוח ולא כולם קפצו בבת אחת ואמרו – לחם הפנים!!!

איך אתן מסבירות את זה שהמילה הראשונה שיצאה במ' – לא היה משיח!!!

אני רוצה שתיזכרו בתפילת שמו"ע שלכן היום בבוקר. מי מאתנו **אמרה** "ולירושלים עירך" ומי **ביקשה** "ולירושלים עירך".

ש: יש כאן מישהי שמצפה למאורע שיקרה, לאיזו מתנה שתקבל?

ת: שאחותי תתארס, שיוולד לי אח, שיקנו לי....

שהנשמה עולה אחרי 120 לבית דין של מעלה, דבר ראשון שואלים אותה "ציפית לישועה???"\חשבתן פעם ש: למה אחת השאלות הראשונות ששואלים זה דווקא את השאלה הזו?

הח"ח המשיל את הציפיה למלך המשיח לחולה אנוש שכמעט אבדה לו תיקווה ובמאמצים מרובים ואחרי הרבה שידולים ופרוטקציות השיגו לו את הרופא המומחה הגדול למחלה שלו, שכל מי שהגיע אליו – התרפא. כבר בבוקר ביום שהרופא אמור להגיע החולה כבר לא יכל לשכב במיטה בחדר, מרב התרגשות בקושי בקושי פסע לעבר הדלת ושם ישב והמתין בהתרגשות רבה לרופא שיגאל אותו מייסוריו. והנה הוא שומע נקישה בדלת והלב שלו משתולל בהתרגשות, אבל לצערו לא היה זה הרופא וכך הוא ממתין בציפיה מרובה לרופא הגדול.

ש: מה אתן אומרות, העיכוב של הרופא הגדול גורם לחולה פחות להמתין לו?

ת: ממש לא. כל הזמן הזה שהוא מחכה לו הוא מדמיין איך יהיה טוב כשיתרפא ויהיה בריא – גן עדן!

מדוע זה כך? כי האיחור הוא סיבת הציפיה.

ש: איזה עיקר מתייחס לבניית בית המקדש?

ת: "אני מאמין... בביאת המשיח ואף על פי שיתמהמה, עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא"
השיעור הזה נלמד מחדש את ה"אני מאמין" המופלא הזה.

אני מאמין בביאת המשיח

כולנו מהגן שרות בדבקות "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח"
ש: מישהי יכולה להסביר לי מה זה בכלל ביאת המשיח? * (תשובה בהמשך)
קריאת קטע יומן רחל אוירבך – מצורף.

סיפור על הילד עם קליפת תפוח שהסתתר בבור ואמו תארה לו את החיים שבחוץ, וכשרצתה להוציאו אמר
"בסדר, אבל יהיה שם קליפות???"

ש: מה אתן הייתן עונות לו?

אחרי שיצא מה הוא יגיד?

ת: איך יכלתי לאהוב קליפות???

אם יש כאן בת שעברה בה מחשבה – המשיח יפסיק את החיים...

*שאלתי אתכן מה זה ביאת משיח. זו היתה שאלה שאף אחד בעולם לא יכול לענות עליה.

אנו כאותו ילד קטן בבור שאין לו תמונות במח, אין לו יכולת ואפשרות לדמיין ולקלוט את החיים היפים והמאושרים שהיו לפני כן, אין לנו יכולת לקלוט את האושר והשלווה עם בית המקדש ושכינה קרובה – אין אפשרות לדמיין!!!

קוראת ל-2 בנות:

אחת צריכה להסביר מהי מצלמה לילדה משבט אפריקני בג'ונגל רחוקה מכל הציוולוציה.

השניה צריכה לתאר לעיוור מלידה צבע וורוד.

הראשונה לא הצליחה ממש במדויק להסביר מהי מצלמה, אך אם הילדה האפריקנית תתקל פעם בחפץ כזה. אולי בעזרת קצת דמיון היא תוכל לדעת מהו.

השנייה אף פעם לא תצליח לתאר לעיוור צבע וורוד כי עיוור לא יכול להבין מה זה צבע.

גם אנחנו, לגבי המראה החיצוני של בית המקדש יש לתאר בחיקוי עלוב את דגמי המקדש, בגדי כה"ג וכו', כשנראה את המנורה נצחק בגיחוך על הדגם העלוב ששמו ברובע אבל נוכל איכשהו לקשר...

אבל בלתי אפשרי להבין עכשיו, בגלות דברים נשגבים, רוחניים, גבוהים כמו שמחת בית השואבה, השראת השכינה וההוד שיהיה בביהמ"ק ובעמ"י. אנו בעולם של גלות, כ"כ רחוקים ממושגי הקדושה שיהיו לנו, אין לנו קצה של אפשרות להבין ולדעת את גודל ההפסד שלנו כאותו עיוור וכאתו ילד שאין לו תמונות במח.

ואף על פי שיתמהמה

בזמן מלחמת העולם הראשונה- גרה ברוסיה אמא ושלושה ילדים. האבא בעוון לימוד תורה הוגלה לסיביר, האם-שרה, במסירות נפש גידלה את ילדיה לבד. דבר אחד הפריע לשרה יותר מכל שילדיה המשופעים בכישרון מבורך וביכולת התמדה אינם יכולים ללמוד תורה. ילדיה שלה - לא יודעים אפילו משנה אחת!

כשהגיע אברהם, לגיל בר-מצוה השיגה שרה תמורת כסף רב מבריו לבוכרה, שם, כך אמר- ישנה ישיבה וניתן ללמוד תורה- אמנם זה מחוץ לחוק אך העיקר – אפשר ללמוד.

את אברהם לא ראתה עוד שרה, אך מידי פעם קיבלה דרישות שלום אוהבות מהמבריו שחזר לרוסיה הלבנה. כשהגיע אליהו, הבן השני לגיל בר מצווה, היה קשה יותר לשכנע את המבריו שסרב בתחילה לקחתו אך בסופו של דבר נפרדה האם בדמעות גם מבנה השני – בדרכו לגלות ממקום תורה.

בבית נשארו אמא ואריה לייב.

חלף לו הזמן וגם אריה לייב גם הוא הגיע לגיל 13, הפעם לא היה על מה לדבר עם האיש. הוא בשום פנים ואופן אינו מסכים לקחת את אריה לייב לבוכרה – סכנה להוסיף עוד תלמיד למחתרת!

אך מה העושים - אריה לייב חייב ללמוד תורה ?

לילה אחד לוחשת אמא לאריה לייב – "מחר, מחר יוצאת רכבת לבוכרה ועל הרכבת יהיה איש המחתרת. אריה לייב, אתה חייב ליסוע ללמוד תורה על אף שהאיש מסרב לקחת אותך, ברגע שתהיה על הרכבת לא תהיה לו ברירה."

בבוקר, אמא ואריה לייב צועדים לרכבת. אריה לייב בוכה – "אמא, אני לא רוצה לעזוב אותך, אני מפחד ליסוע כך לבוכרה, אולי אשאר כאן איתך?"

אמא מוזילה דמעה ואומרת – "תיסע, אריה לייב שלי, תיסע ואני מבטיחה לך שאעבוד כמה זמן עד שאצבור כסף לכרטיס נסיעה נוסף ואז אבוא גם אני לבוכרה להיות איתך שם"

כשהגיעה הרכבת הנוסעת לבוכרה – רגע לפני שנסגרות הדלתות, דוחפת אמא את אריה לייב לקרון.

האיש של המחתרת לא יכול להתנגד. אריה נוסע איתו לבוכרה.

עכשיו לשרה יש שלושה בנים אך היא חיה לבד.

לאחר כמה חודשים קנתה שרה סוף סוף כרטיס מיוחד ויקר לבוכרה. היא עולה לרכבת בהתרגשות הומה, כמהה לפגוש את ילדיה הרחוקים. הרכבת עוצרת, שרה יורדת בבוכרה. לפתע היא מבינה שהיא בתסבוכת.

בוכרה ענקית לאן תפנה? תחנת הרכבת הומה ורועשת, המוני בני אדם מקיפים אותה ואין בידיה שום כתובת מדויקת מכיוון ששיבת המחתרת של בניה מוסתרת מפני השלטון. היא נמצאת לבדה בבוכרה הענקית והקפואה ואינה יכולה אפילו לחזור לביתה כיוון שאין לה כסף. היא לא מכירה נפש אדם בסביבה בודדה בארץ מנוכרת, אנה תלך??!

פתאום היא שומעת קול עדין ומתוק מאחוריה, קול יקר ומוכר כ"כ, היא מסתובבת לאחור ורואה את אריה לייב שלה צוהל ומרוגש "אמא, סוף סוף הגעת!!" שרה מביטה כלא מאמינה, "אריה לייב" היא צועקת "איך ידעת לבוא בדיוק היום?!!"

הביט אליה בנה במבט תמה ואמר- "אמא, לא הגעתי רק היום מאז שנפרדנו, כל יום אני בא לתחנה בשעה שבה צריכה לגעת הרכבת מרוסיה ואני בודק אם את נמצאת בקבוצת הנוסעים.

הרי את הבטחת לבוא ואם אמא מבטיחה – אמא מקיימת!!

גם לנו יש אבא שהבטיח שיום יבוא והוא יגאל אותנו,

ואם אבא מבטיח אבא מקיים.

ש: האם יש כאן מישהי שראתה תופעה נדירה מאד שבה ענני גשם נפגשים ביום קר מאד ואז מתחיל לרדת גשם/שלג וממש ממש לפני שהוא נוחת על המדרכה הקב"ה מתחרט ומחזירו בחזרה לשמים?
זה תופעה לא הגיונית. אין כזה דבר.

כתוב "כאשר עשיתי שלג וגשם אחורה פנה לא חזרתי" – כמו שגשם ושלג אחרי שהם יורדים הקב"ה לא 'מתחרט' ומחזירם למעלה, כך מה שהבטחתי לא אחזיר למעלה.

"ואע"פ שיתמהמה" נכון, קרוב ל 2000 שנות אנחנו בגלות ודור אחרי דור ציפינו לו והוא מתמהמה, אבל ההבטחה עדין קיימת ובקרוב ממש תתממש בעז"ה.

ואם כל זה אחכה לו

אחכה לו.

ש: מישהי יודעת לאמר לי מי זה לו? מה יקרה שהוא יבוא דווקא?

ת: הרחבנו על כך שאין לנו מושגים למה לצפות, אבל כדי שנוכל לכוון באחכה לו ניתן אפילו לא טיפה מן הים...

ש: תדמיינו לעצמכם, אם אומרים לכן שזכיתן בהגרלה ואתן יכולות לקבל במתנה כמה משרתים שאתם צריכים בבית כדי לעשות הכל – גיהוץ, שטיפת כלים, ספונג'ה, קיפול כביסה וכו'. כמות הגיונית כדי שהעוזרות יהיו כל הזמן עסוקות.

ת: 15,10,7...

כתוב בחז"ל כי לעתיד לבוא יהיו לכל אחד מישראל 2800 עבדים שיעבדו אותו וישרתו אותו, ואנחנו עומדים תמהים, מה כבר יכול בן אדם לעשות עם כ"כ הרבה משרתים. גם אם לכל משפחה תהיינה 10 עוזרות לא יהיה להם במה להעסיק אותם.

אלא שהשאלה הזאת נובעת מהמושגים הנמוכים והדלים שיש לכן בגודל ההטבה שהקב"ה ייטיב איתנו, לעתיד לבוא בימות המשיח! הטובה והשפע יהיו כל כך רבים ועצומים עד שכדי לנהל את כל הארמונות, השדות והמפעלים וכו' שיהיו לנו נזדקק ל 2800 משרתים!

וכן כתוב "ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך"

ש: תחשבנה על כל הצרות, הפרעות, הפיגועים, התאונות, המחלות והשוואות שהיו לעמ"י מהחורבן ועד עכשיו. כל הלחץ והזוועות האלה נקראים "ברגע קטן"! לעומת שפע ההטבה והברכה שיהיה לעתיד לבוא הנקראים "ברחמים גדולים" – א"א בכלל לדמיין את זה!

בכל יום שיבוא

מחובתינו לא רק לאמר "אחכה לו בכל יום שיבוא" אלא באמת להאמין שאע"פ שעברו 2000 שנות גלות, ממש עכשיו, בכל רגע יכול בית המקדש להיבנות.

בהזמנות של חתונות בניו של הבעש"ט היה כתוב "בעזרת ה' תתקיים החתונה בירושלים עיה"ק, ובאותיות קטנות בסוגריים 'ואם המשיח עדיין לא בא תתקיים החתונה בברדיצ'וב"

ה"אמרי אמת" מגור סירב לעלות להר הזיתים.

ש: ומדוע?

ת: הוא אמר: כתוב שכשמשיח יבוא הוא יעמוד על הר הזיתים ויבקע כל ההר, ומה יהיה אם בדיוק ברגע שאעמוד על ההר הוא יבקע???

ר' שלמה זלמן אויערבך כל פעם בשמו"ע שהיה ש"ץ לפני חתימת "בונה ירושלים" השתהה מעט, ששאלוהו על כך ענה "הרי התפללנו בקרוב בימינו, אולי הקב"ה אכן נענה לתפילה ואם אחתום יוצא שהיתה זאת תפילה לבטלה".

הלואי ונזכה גם אנחנו באמת להאמין שהרגע, עכשיו ממש, בכל יום הוא יבוא.

למעשים שלנו, דווקא בדור הזה יש מעלה גדולה מאד לעומת הדורות עברו.

הח"ח המשיל את זה לסוחר חיטה שנקלע לקשיים עקב תחרות גדולה ועמד לפשוט את הרגל. והנה פרצה מלחמה ופתאום ראו אותו עליז ושמח, שאלוהו מה קרה, וענה שהעסקים עכשיו ממש פורחים.

ש: אתן מנחשות למה?

ת: כשהיה שלוה ושקט בארץ, הביא הסוחר את סחורתו והקונים ברו ואמרו "מדי קטן" "מתולע" "יש יותר בזול" וכו', אך בשעת מלחמה לא בוררים! מה שיש לוקחים! אפילו אם קצת מתולע ויש קצת חול... כך גם בדורות עברו, כל מעשה וכל תפילה עבר ברירה ולא הכל התקבל מיד ובקלות, אך בדורנו, דור אחרון – בשמים לא בוררים! כל מעשה קטן שלנו, כל תפילה הקב"ה מיד מעלה לשמים והיא פועלת ישועות!

ש: איך חותמים את הברכה בשמו"ע "ולירושלים עירך".

ת: "בונה ירושלים"

ש: איזה זמן זה?

ת: הווה

כתוב בגמרא "מעשה באחד שראה למלאכי השרת שהיו פוסלין אבנים לבנין ירושלים זה מה שמברכים בכל יום בונה ירושלים"

זה הכוונה בבונה ירושלים, ע"י מעשי האדם נבנית ירושלים, כל פעם נבנית אבן ועוד אחת, כל מעשה – ויותר, כיבוד הורים, פירגון מוסיף לבנין בית המקדש.

האדמו"ר מסלונים אמר שכל אנחה על החורבן מוסיפה נדבך בבנין ביהמ"ק, אם זוהי אנחה פשוטה – יום אחד לא הלך לי, ואני מבקשת "נו, שהמשיח יבוא כבר", זה בונה אבן פשוטה – רגילה. אך אם זוהי אנחה בהתעוררות הלב, מרצון אמיתי וכן להתגלות השכינה ולקרבה להקב"ה זה מוסיף אבן יקרה לביהמ"ק.

סיום

אומר המדרש "ושבו בנים לגבולם", אימתי ישובו? שיבוא דור שיצפו למלכותי"

שיגיע דור שיכוון באמת בעלינו לשבח, דור שישתוקק באמת באני מאמין, דור שעל אף ה"הכוכי ופצעוני" והצרות והגלויות עדין ירצה לאמר לדודי שימצאהו ש"חולת אהבה אני", שלמרות כל הצרות, הגלויות והמחלות אנו מתגעגעים ואכפת לנו שאין לנו קרבות, כואב לנו שאין לנו השראת השכינה, פוצע אותנו שא"א לעלות לרגל וששועלים הלכו בה. בדור כזה, שישתוקק לביאת משיח, לעצם השראת השכינה, לקדושה, לקרבה ולניסים שיהיו בבית הבית.

בדור הזה נזכה "ושבו בנים לגבולם"

חלוקת 5 ברכות שנברך כשיבוא המשיח.

ציפית לישועה? / עשרה בטבת

המשיל החפץ חיים את הציפיה למשיח באותו חולה אנוש:

"כי האיחור הוא הסיבה לשתחכה יותר" (המביט)

"אני מאמין בביאת המשיח"

אין לנו תמונות במח כדי להבין מה יהיה שהוא יבוא.
אך כשנזכר נשאל את עצמנו "איך אהבנו פעם קליפת תפוחי אדמה???"

אי אפשר להסביר לעיוור מה זה וורוד. כי עיוור לא יודע מהו ____.
בלתי אפשרי להבין בגלות מהו הוד ומהי השראת השכינה כאותו עיוור.

"ואף על פי שיתמהמה"

כשאבא מבטיח – אבא מקיים!!

"כאשר עשיתי שלג וגשם אחורה פנה לא חזרתי"

"אחכה לו"

מה נעשה לעתיד לבא עם 2,800 עבדים?
אלא שאנחנו לא מבינים בגלות את ____.

"ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך"

"בכל יום שיבוא"

הזמנה לחתונת בנו של הרבי מברדיצ'וב

"קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה"

בעזרת ה' החתונה תתקיים ב ____

(אם המשיח לא יבוא תתקיים החתונה ב ____)

מדרש: "אימתי' וישבו בנים לגבולם..." - כשיבוא דור שיצפו למלכותי"

ה'תש"ז

וארשה, 29 במאי 1942

ישרתי היום שעה תמימה באחת "השניות" חוויה עמוקה. זו לי הפעם הראשונה באביה זה שראיתי שיחים בפריחתם. ראיתי צמחים שזה עתה בקטל מתוך האדמה. עלים צעירם על העצים. כיצד הם מתרועערים בשמש. מתנועענים ברוח... ראיתי ילדים מתרועערים בין העצים.

מישהו סיפר לי בימים אלה, שהלך ברחוב מאחורי שתי ילדות קטנות והאזין לשיחתן. בת התשע ספרה לבת החמש על אן האלז'ניקי בארשה. הסיפור נשמע כמין אגדה "אן כזה אגדה. נכנסו לתוכו אלף כל תשואם" (תמיהה אגדה אצל הקטנה "זה באמת לא אלה כלום?") "היו שם שביעים וערשות פרחים" ("מה זה ערשות פרחים?") "ובריכה עם ברבורים" ("ומה זה בריכה? ומה זה ברבורים?") השיחה נשארה תקועה בהסברים הקשים. הפירוש המסובכים לאגדה הנו על החיים מתארו.

אשה אחת מן האקדוחות של המטבח שלנו, שראתה כמה זלזלי לילך שעמדו בתוך צנצנות מים על השולחן במשרדנו. פנתה אלי בבקשה "אסאיל" לה זלזל אחד. היא רצתה להראותו לילדה. הילד עזב לא ראה לילך בחייו והוא שואל: "אמא, מה זה לילך?" - "מן פרח" - "ומה זה פרח?"

יומן 160 וארשה, רחל אויארבק

ה'תש"ז

וארשה, 29 במאי 1942

ישרתי היום שעה תמימה באחת "השניות" חוויה עמוקה. זו לי הפעם הראשונה באביה זה שראיתי שיחים בפריחתם. ראיתי צמחים שזה עתה בקטל מתוך האדמה. עלים צעירם על העצים. כיצד הם מתרועערים בשמש. מתנועענים ברוח... ראיתי ילדים מתרועערים בין העצים.

מישהו סיפר לי בימים אלה, שהלך ברחוב מאחורי שתי ילדות קטנות והאזין לשיחתן. בת התשע ספרה לבת החמש על אן האלז'ניקי בארשה. הסיפור נשמע כמין אגדה "אן כזה אגדה. נכנסו לתוכו אלף כל תשואם" (תמיהה אגדה אצל הקטנה "זה באמת לא אלה כלום?") "היו שם שביעים וערשות פרחים" ("מה זה ערשות פרחים?") "ובריכה עם ברבורים" ("ומה זה בריכה? ומה זה ברבורים?") השיחה נשארה תקועה בהסברים הקשים. הפירוש המסובכים לאגדה הנו על החיים מתארו.

אשה אחת מן האקדוחות של המטבח שלנו, שראתה כמה זלזלי לילך שעמדו בתוך צנצנות מים על השולחן במשרדנו. פנתה אלי בבקשה "אסאיל" לה זלזל אחד. היא רצתה להראותו לילדה. הילד עזב לא ראה לילך בחייו והוא שואל: "אמא, מה זה לילך?" - "מן פרח" - "ומה זה פרח?"

יומן 160 וארשה, רחל אויארבק